

Teatre lliure

© Ros Ribas

el principito a partir de la narració d'**Antoine de Saint-Exupéry** versió i direcció **Roberto Ciulli** **Teatro de La Abadía**

Teatre Lliure Gràcia - del 13 de febrer al 2 de març

El principito

a partir de la narració d'**Antoine de Saint-Exupéry**

versió i direcció **Roberto Ciulli**

Teatro de La Abadía

intèrprets **José Luis Gómez i Inma Nieto**

traducció del francès i alemany **Jesús Munárriz** / escenografia, vestuari i il·luminació **Roberto Ciulli, Maria Neumann i Ruÿdi Aliji**, i l'equip de **La Abadía** / música **Gerd Posny**

ajudants de direcció **Dijana Brnic i Andrea Delicado**

producció **Teatro de La Abadía**

amb la col·laboració del **Theater an der Ruhr**

espectacle en castellà

durada **1h. 10' sense pausa**

23/02 col·loqui amb la companyia després de la funció
espectacle per a adults, recomanat a partir dels 12 anys

horaris: dijous i divendres a les 20:30h.
dissabte a les 17:30h. i a les 21h.
diumenge a les 18h.

preus: 29"
22" (dissabte a la tarda, dia de l'espectador)

Què passaria si el Petit príncep de Saint-Exupéry no l'interpretés un noi sinó per un actor en edat de fer de Rei Lear (José Luis Gómez) que es prepara per al seu últim viatge? Pel camí es troba amb un aviador, una rosa, un rei, una guineu, una serp... (tots interpretats per la lluminosa actriu Inma Nieto) i cada u l'ajudarà a descobrir una cosa nova.

Amb un joc sorprenent d'una parella de còmics, Roberto Ciulli (el director italo-alemany i un dels fundadors de l'emblemàtic Theater an der Ruhr) transforma la innocència del conte original en una lucidesa agradolça. Aquest espectacle, que prescindeix de tot el que és accessori, i retorna a l'essència del teatre, més que d'un nen que se'n va a un planeta estrany, tracta d'un home que se sent estrany al seu planeta.

Aquesta nova producció de La Abadía neix a partir de l'espectacle *Der kleine Prinz*, estrenat el 2000 pel Theater an der Ruhr (Mülheim, Alemanya), que el manté en repertori, amb Ciulli fent el paper de Petit príncep i Maria Neumann fent d'aviador, rosa, rei, vanitós, home de negocis, investigador, guineu, serp

Antoine de Saint-Exupéry va néixer el 1900. Ell i els seus quatre germans es van criar al castell dels avis, on es va instal·lar la seva família quan es va morir el seu pare, el 1904. El terreny comptava amb un gran jardí on els nens, molt imaginatius, s'inventaven contínuament jocs nous.

Ja de gran, tot passejant per la banda externa de la paret del jardí que envoltava la casa, Saint-Exupéry es va sorprendre de que petit que era el regne que abans li semblava immens. Se'n va lamentar i va arribar a la conclusió que %no tornarem mai a aquell infinit, perquè no n'hi ha prou amb tornar a trepitjar el parc, hauríem de retrobar-nos en el joc+.

El petit Antoine va demostrar la seva rica imaginació quan va construir una bici-aeroplà. Feia voltes pel jardí del castell amb la bicicleta amb ales, amb l'esperança de poder-se enlairar. Quan, amb nou anys, el van dur per primera vegada a pujar a un avió, va quedar fascinat i va decidir fer-se pilot. Els seus amics deien que volar li era una %necessitat vital i fisiològica+.

La narració *El petit príncep*, que ha arribat a ocupar la tercera posició a les llistes mundials dels llibres més venuts de tots els temps . després de la Bíblia i d'*El capital* de Marx. , va ser publicada el 1943, un any abans de la seva mort. Els seus vols perillosos en temps de guerra i una salut delicada el van convertir, amb gairebé 43 anys, en un home molt conscient del caràcter efímer de la vida. El mateix any de la publicació d'*El petit príncep*, va escriure a un amic: %Si em tomben, no em podré penedir de res+.

Sentint la mort a prop, Saint-Exupéry recordava sovint la seva infantesa i va escriure aquest al·legat de l'amor, la humanitat i, sobretot, l'amistat. També a la seva novel·la *Pilot de guerra*, de 1942, va assenyalar l'escassa importància que correspon al cos prop de la mort: %Quan el cos es descompon, apareix l'essència. L'ésser humà només és un nus de relacions. L'únic que compta són les relacions+.

Encara que els seus parents l'anomenaven, per la cabellera rossa, el %Rei Sol+, i encara que Saint-Exupéry va dibuixar el seu *alter ego* . el petit príncep. com un bonic noi ros, sens dubte la interpretació a càrrec de José Luis Gómez i Inma Nieto li hauria encantat.

%En tot ésser humà hi ha un Petit príncep, que d'una manera més o menys voluntària se'n va anar del seu planeta a l'exili: la infantesa, aquest grandíssim regne que tots abandonem+, va dir Saint-Exupéry en una ocasió.

En teatre hi ha quatre autors: el que escriu el text, el director d'escena, l'actor i, finalment . molt important. , vosaltres, els espectadors, que heu de col·laborar i pensar amb nosaltres. No podem pagar-vos un catxet, però així us preservem d'una situació que a Saint-Exupéry li semblava terrible: %El que més m'indigna és el trist paper de l'espectador que actua amb indiferència o que és indiferent. No ens hem de limitar mai a observar, hem de prendre partit+.

Roberto Ciulli

l'adaptació

Més enllà del famós llibre, la nostra adaptació teatral beu de diversos aspectos de la biografia de l'autor.

Saint-Exupéry, aventurer, somiador, bevedor, va ser un home de moltes dones i la seva relació matrimonial amb la salvadorenca Consuelo Suncín, escriptora i també artista, va ser tempestuosa. Tot i que van viure més temps separats que no junts, se sol dir que ella era la seva musa i que *El petit príncep* és l'únic fill d'aquesta parella dispar.

Després de deixar França, Saint-Ex . com li deien els amics. va rebre de part del seu editor americà la proposta de fer un conte per a nens, com una via de distracció i consol en temps de guerra. Va acabar dedicant-lo al seu amic Léon Werth, un jueu que va patir la dominació alemanya, però més endavant es va penedir de no haver-li dedicat a la seva dona.

«Crec que seràs més feliç sense mi i que jo per fi trobaré la pau en la mort», va escriure Saint-Exupéry a la seva dona abans de marxar, per sempre, i ella encara li va respondre per carta: «Sigue la meva protecció, fes-me un abric amb el teu amor».

Se n'ha escrit molt, d'aquesta relació, inclosa una autobiografia pòstuma de Consuelo, les *Memorias de una rosa*, la autenticitat de la qual es va posar en dubte. Però no s'ha pogut esvair el núvol de misteri que envolta la vida i la desaparició, el 1944, del pilot-escriptor . que ja s'havia estavellat en diverses ocasions com quan es va estibar al desert del Sàhara, on va ser atès per un beduí. , i el seu lluminós llibre.

la premsa ha dit

Les metàfores del relat de Saint-Exupéry adquireixen tal magnitud en boca de José Luis Gómez que provoquen calfreds+

Miguel Gabaldón (Notodo.com)

Només a dos actors de l'alçada i de l'experiència de José Luis Gómez i d'Inma Nieto els és donat el privilegi de no desentonar en aquest autèntic escenari de la fantasia+

Gordon Craig (Diario de Alcalá)

Per magnificar l'excel·lència d'un actor s'ha dit: «és capaç d'encantar el públic llegint la guía de telèfons». Doncs això els passa amb *El principito* al José Luis Gómez i a Inma Nieto, digna copartípic de l'aventura+

Javier Villán (El Mundo)

José Luis Gómez continua atrapant i destil·lant aquella mirada pura, desolada, amb eterns calfreds, amb la brillantor de metalls alegres+

Marcos Ordóñez (Babelia)

Teatre per a adults, a condició que mantinguin durant una mica més d'una hora l'ànima aclarida d'un nen, o sigui, la intel·ligència desperta+

Alberto Piquero (El comercio)

Amarga bambolina de tot aquest humanitarisme fàcil al quale sempre s'ha associat *El petit príncep*; això és més divertit i sinistre+

Adolfo Crespo (Diario de Sevilla)

Excel·lent José Luis Gómez en la seva acepció de *petit dofí*, ros, graciós i borratxet fins a refugiar-se en braços de la mort+

Juan Antonio Martínez Sevilla (El Ideal Gallego)

alguns aspectes filosòfics

Si fem una lectura profunda de l'obra, descobrim que el pilot i el Petit príncep són dues cares del mateix Saint-Exupéry, però el primer simbolitza d'entrada el pla pragmàtic que troba a faltar l'àmbit del que és valuós, representat pel nen. El conte parla de la revelació d'allò que és valuós, i de com l'home percep una invitació a encarrilar la vida d'una altra manera, a viure una vida plena de sentit.

L'aportació de Ciulli en aquesta versió, des d'un punt de vista filosòfic, és que reivindica construir també la mort. L'instant últim de la vida, en tota la plenitud de sentit, és a dir, del que es tracta és d'haver-se adonat de què és essencial a l'hora de morir. Per això el nostre Petit príncep no encarna un nen la mort del qual és al·legòrica, sinó un actor en plena maduresa la mort del qual és real i imminent.

A més, hem descobert que el conte és una carta d'amor: oculta al capítol de La Rosa una melancòlica confessió de Saint-Exupéry, que es lamenta de no haver estimat bé la seva dona, Consuelo, a la qual enganyava sovint amb altres dones.

En aquesta versió, Ciulli i els actors han volgut abordar simultàniament diversos plans. Assistim a la peripècia del Petit príncep i el pilot, sí, però amb la Rosa vam entreveure la relació d'amor entre Antoine i Consuelo; i, com que el teatre és un espai màgic en què el temps es fa poètic, som testimonis alhora dels últims moments de vida d'un vell (potser un còmic?) acompanyat per una dona jove que el porta fins a la seva fi. El record d'aquest amor malaguanyat, el somni i el deliri es barregen en aquest viatge al·lucinatori i agredolç.

Tots aquests estrats de significat s'oculten sota la simple història, ja clàssica. Seran els espectadors els qui llançaran la mirada cap a l'invisible, cap a allò que és profund. Ja que allò essencial, allò que no es veu amb els ulls, parla del sacrifici que comporta l'amansir, crear vincles, . en resum, la part de la imaginació i de l'amor que posem en les coses. , els creadors d'aquest muntatge confien compartir amb els espectadors (abans lectors) l'emoció davant de l'esforç per aconseguir aquest tresor.

lautor

Antoine de Saint-Exupéry

Lió 1900 . Marsella 1943

1900-17 Neix el 29 de junio del 1900, en una família aristocràtica. La seva infantesa transcorre tranquil·la, jugant en plena natura amb els seus germans, però només en aparença: quan tenia cinc anys es va morir el seu pare en un accident, quan en tenia catorze va esclatar la Primera Guerra Mundial i quan en tenia disset va morir el seu germà petit, François, víctima d'una malaltia.

1921-27 El 1921 obté el diploma de pilot civil i militar. Assignat al 34 regiment d'aviació a Bourget, el gener de 1923 va patir un accident i es va fracturar el crani. Va

abandonar l'exèrcit, va fer diverses feines i el 1926 el va contractar la Compañía Latécoère (la futura Aéropostale), per fer serveis postals a Dakar i, més endavant, a Buenos Aires i Tierra de Fuego. El 1927 va redactar *Courrier Sud*.

1931-33 Saint-Exupéry es casa amb Consuelo Suncin (1902-1979), pintora d'origen salvadorec i nacionalitat argentina. El 1931 es publica *Vol de nuit*, una evocació poètica de la disciplina del vol, que exigeix l'acompliment del deure encara que hi arriquis la vida. Torna a ingressar com a pilot d'assaigs després de la desaparició d'Aéropostale.

1934-38 El 1934 s'instal·la a París i treballa de reporter del diari Paris-Soir. Participant en un ral·li fins a Saigon (l'actual Ho Chi Minh), el seu avió es va estravellar en ple desert, a 200 km de El Caire, una experiència que reflectirà a *Le Petit Prince*. El 1934 té un altre accident a Guatemala.

1939-40 L'esclat de la Segona Guerra Mundial el sorprèn en ple èxit com a escriptor. Antoine és mobilitzat a Toulouse i emprèn missions de risc. L'editorial Gallimard publica el mateix any *Terre des hommes*. Desmobilitzat el 1940, Saint-Exupéry se'n va als Estats Units.

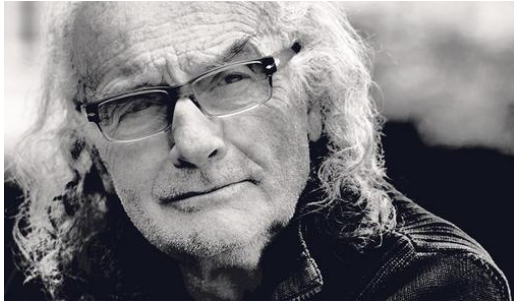
1942 A Nova York, l'estiu i tardor d'aquell any, Saint-Exupéry redacta i il·lustra *Le Petit Prince*. El dedicarà de manera memorable al seu amic íntim Léon Werth, escriptor jueu i progressista vint-i-dos anys més gran que ell.

1943 Els seus editors publiquen *Le Petit Prince* alhora en francès i traduït a l'anglès. El maig viatja a Argèlia i aconsegueix -amb dificultat a causa de l'edat- que el tornin a acceptar com a pilot a les forces aliades contra Alemanya. Mor el 31 de juliol prop de la costa de Marsella quan un pilot alemany tomba el seu avió en ple vol. El 1948 es publica pòstumament *Ciudadelle*.

el director

Roberto Ciulli

Milà, 1934

És un dels directors menys convencionals i més actius, no només del teatre alemany sinó també del panorama internacional. Va estudiar Filosofia, i el 1965 es va traslladar a Alemanya, on va estrenant espectacles en diversos teatres (a Göttingen, Düsseldorf, Stuttgart, Berlín, Munic i Colònia).

Amb el dramaturg Helmut Schäfer i el seu escenògraf habitual, Graf-Edzard Habben, el 1980 va fundar el Theater an der Ruhr, a Mülheim, amb el qual va fer nombrosos muntatges a més d'una sèrie de programes d'intercanvi cultural, amb teatres de Iugoslàvia . per exemple, va acollir al Theater an der Ruhr la companyia romaní Pralipe, que va haver de fugir de la guerra. Polònia, Egipte, Rússia, Turquia, Tunísia i països d'Amèrica Llatina.

Dintre els seus espectacles més destacats s'hi compta *Pinocho Fausto*, a partir de Carlo Collodi i J. W. von Goethe (Theater an der Ruhr, 1997); *Doña Rosita la soltera*, de Federico García Lorca (Bayerisches Staatsschauspiel München, 1998); *Antígona*, de Sòfocles (Theater an der Ruhr, 2000); *El mercader de Venècia*, de W. Shakespeare (Theater an der Ruhr, 2000); *El petit príncep*, a partir del relat d'Antoine de Saint-Exupéry (Theater an der Ruhr, 2000); *La Buena Vista de Ódón* von Horváth (Bayerisches Staatsschauspiel München, 2001); *La casa de Bernarda Alba*, de Federico García Lorca (Teatro Municipal de Teherán, 2002); *Els biombos*, de Jean Genet (Theater an der Ruhr, 2003); *L'hort dels cirerers*, d'Anton Txékhov (Deutsches Schauspielhaus Hamburg, 2006); *El rei Lear*, de William Shakespeare (Theater an der Ruhr, 2006); *L'art de la comèdia*, d'Eduardo de Filippo (Theater an der Ruhr, 2007); *Escales cap al cel*, de Tennessee Williams (Theater an der Ruhr, 2008); la trilogia *Fassbinder (La brossa, la ciutat i la mort . Només una llesca de pa - Sang al coll del gat)* de R. W. Fassbinder (Theater an der Ruhr, 2009); *Kaspar*, de Peter Handke (Theater an der Ruhr, 1987/2009); *Caos i Crim*, dos espectacles a partir de temes de Luigi Pirandello (Theater an der Ruhr, 2011), i *Sempre la tempesta*, de Peter Handke (Theater an der Ruhr, 2012).

Entre els nombrosos premis a la seva tasca artística, al compromís polític i intercultural, podem destacar l'Ordre al Mèrit en Favor de la Cultura Polonesa (1990), l'Ordre al Mèrit de la República Federal d'Alemanya (1996), el Premi Especial per a les arts escèniques i la destacada entesa cultural a Teheran (1999), i el Premi de la Hiroshima-Foundation d'Estocolm (2002).

els intèrprets

José Luis Gómez

Huelva, 1940

Home de teatre, ha rebut nombroses distincions al llarg de la seva trajectòria, dintre les quals destaquem el Premio Nacional de Teatro, el títol de Doctor Honoris Causa per la Universidad Complutense de Madrid o l'ingrés recent com a acadèmic de la Real Academia Española. És director fundador de La Abadía. Com a actor i director de escena es va formar professionalment a Alemanya, a l'Institut d'Art Dramàtic de Westfàlia, i a França, a l'escola de Jacques Lecoq de París.

Quan va tornar a Espanya, els seus primers projectes van ser *Informe para una Academia*, de F. Kafka; *Gaspar*, de P. Handke i *La resistible ascensió de Arturo Ui*, de B. Brecht. Després de fer el paper protagonista, guardonat amb el Premi de Cannes, a la pel·lícula *Pascual Duarte* de Ricardo Franco, va treballar amb cineastes com J. Armiñán, I. Bollaín, B. Brassó, J. Camino, J. Chávarri, M. Gutiérrez Aragón, A. De la Iglesia, J. Losey, P. Miró, C. Saura o G. Suárez.

El 1978 va assumir la direcció del Centro Dramático Nacional, amb Núria Espert i Ramón Tamayo, i dos anys després, la del Teatro Español. Entre les seves escenificacions d'aquesta època convé destacar *La velada en Benicarló*, de Manuel Azaña i *La vida es sueño*, de Calderón de la Barca. Torna a l'activitat privada fent de actor principal a *El mito de Edipo Rey*, dirigit per Stravros Doufexis, i a *Juicio al padre*, de F. Kafka. També produeix i dirigeix *Bodas de sangre*, de F. G. Lorca; *¡Ay, Carmela!* y *Lope de Aguirre, traidor*, de J. Sanchis Sinisterra, i, un altre cop al CDN, *Azaña, una pasión española*.

El 1992 dirigeix *La vida es sueño* al Théâtre de l'Odéon i, l'any següent, *Carmen* de G. Bizet a l'Òpera de la Bastille, a París. Des de llavors, s'ha concentrat en la concepció, gestió i direcció del Teatro de La Abadía, que es va inaugurar el 1995 amb el *Retablo de la avaricia, la lujuria y la muerte*, de R. M. del Valle-Inclán.

Més recentment ha dirigit *Grooming*, de Paco Bezerra; *La paz perpetua*, de Juan Mayorga, i *Simon Boccanegra* de G. Verdi (Gran Teatre del Liceu/Grand Théâtre de Ginebra). I fent de actor, en teatre, *Fin de partida*, de S. Beckett, dirigit per Krystian Lupa, que es va poder veure al Lliure el desembre del 2010; *Play Strindberg*, de F. Dürrenmatt, dir. Georges Lavaudant; *Informe para una Academia*, de F. Kafka, dirigit per ell mateix; i en cinema, *Los fantasmas de Goya*, de Milos Forman i *Los abrazos rotos* de Pedro Almodóvar.

Inma Nieto

És llicenciada per la Real Escuela Superior de Arte Dramático de Madrid, i ha continuat la seva formació amb mestres com William Layton o Antonio Malonda. Després passa a formar part del Centro de Formación del Teatro de La Abadía conduït per José Luis Gómez i el seu equip: Vicente Fuentes, Mar Navarro...

Compagina la seva experiència professional a La Abadía amb una formació permanent amb pedagogs de la talla de Lenard Petit, Tapa Sudana, Juan Carlos Gené, Silvia Strin, Marcello Magni o Eugenio Barba. Aquesta dedicació li ha ofert l'oportunitat d'aprendre i perfeccionar tècniques com el Mètode Alexander, Silat, la tècnica Txékhov i la Lecoq.

Com a actriu de Teatro de La Abadía, treballa sota la direcció de José Luis Gómez en espectacles com *Retablo de la avaricia, la lujuria y la muerte*, de R. M. del Valle-Inclán; *Entremeses* de Miguel de Cervantes i *El rey se muere*, de Eugène Ionesco. També ha participat en projectes del mateix teatre sota la direcció de Hansgünter Heyme a *El rey Lear* i a *El mercader de Venecia*, de W. Shakespeare; de Luis Miguel Cintra a *Comedia sin título* de Federico García Lorca; o de Carlos Aladro a *Terrorismo de los hermanos Presnyakov*.

Destaca, entre altres, la seva participació a *Un enemigo del pueblo*, de Henrik Ibsen, dir. Gerardo Vera (Centro Dramático Nacional); *Macbeth* de William Shakespeare, *Los cabellos de Absalón* de Calderón i *La ciudad sitiada*, dir. Laila Ripoll (Producciones Micomicón). I en col·laboració amb altres companyies, ha treballat amb Ernesto Caballero a *Hedda Gabler* de Henrik Ibsen; amb Gabriel Garbisu a *La dama duende* de Lope de Vega, i amb Juan Pastor a *El ensueño* de Strindberg, entre altres.